

BLAŽOVICKÝ POUTNÍK

ÚNOR
2015

Milí farníci,

rok se s rokem sešel a opět držíte v rukou Poutníka, ve kterém se dočtete, co všechno jsme společně loni prožili, co se odehrálo v naší farnosti a v církvi, a také co nás čeká letos.

Skončil rok rodiny, oslavili jsme 80. výročí posvěcení našeho kostela, vyrazili na farní dovolenou a na pěší pouť na Cvilín a prožili mnoho dalšího.

A co je před námi? Až do Hromnic 2016 budeme prožívat Rok zasvěceného života. Letos nás čeká Eucharistický kongres. V době postní, zřejmě na začátku března, bude duchovní obnova našich farností u příležitosti tvaroženského biřmování. O nedělích vycházkách už trénujte na farní dovolenou a pěší pouť. Všechny zvu 12. - 19. července do Dolomit (GPS 46.508803, 12.468821, www.gufobu-bo.it/laggio.html). Hory jsou krásné i z údolí, kdyby si snad někdo netroufal na vrcholek, a také na mnoho kopců jede lanovka, ovšem vyjít na vrchol po svých, tomu se nic nevyrovná. Pěší pouť bude v srpnu, ale zatím neznámo kam. A dá-li Bůh, na podzim začne příprava na biřmování.

Z matriky můžeme vyčíst, že nám přibýlo šest Božích dětí: Aneta Ludmila Popovičová, Jakub Martin Kašparovský, Natálie Michaela Kašparovská, Ludmila Anna Marešová, Klára Kousalová, Daniela Anežka Daňková. Děkujeme Bohu za dar jejich života a modleme se za ně i za jejich

Foto: Karel Štěpánek

rodiče, ať s tím jak porostou, objevují ten obrovský poklad, který při křtu dostaly.

Svatost manželství si v roce rodiny udělili Pavel Macek a Alena Dvořáková. I za ně Bohu děkujeme a provázíme je modlitbou.

Na věčnost nás předešli: Jan Nohel, Ludmila

Bugárová, Jan Blažek, Jiří Ryba, Ludmila Patáková, Josef Paulík, František Pleva, Alžběta Nohelová, Marie Paulíková a Miroslav Konečný. R. I. P.

Kéž v roce zasvěceného života objevíme, že všichni patříme Pánu. Modleme se za řeholníky a řeholnice (oni se za nás modlí) a prosíme o povolání k zasvěcenému životu z naší farnosti.

otec Josef Rybecký

O jednom výročí...

Necítím se být povolána popisovat tak významnou a tak s obyvateli Blažovic propojenou událost, jakou byla oslava osmdesátého výročí posvěcení blažovického kostela. Jsem přesvědčena, že k tomu se nachází přímo v Blažovicích mnoho povolanějších. Přesto bych se chtěla podělit o své pocity a vzpomínky, které ve mně tato nedávná událost vyvolala.

Ačkoliv v Blažovicích nebydlím, Blažovice se „zabydly“ u nás doma. Můj tatínek Alois Tužín se v Blažovicích narodil, a to ve stejném roce, ve kterém byl blažovický kostel posvěcen, tedy v roce 1934. Prožil zde část svého života, stejně jako jeho rodiče i mnoho dalších příbuzných. A tak se stalo, že jsem od dětství vstřebávala zejména prostřednictvím svých nejbližších jedinečnou atmosféru obce, s jakou jsem se nikde jinde nesetkala. Vzájemná pospolitost, bohatství společných aktivit, schopnost sdílení – to je jen část toho, co každého návštěvníka Blažovic musí oslovit a v dnešní době „odcizení“ a „odlidštění“ snad i překvapit. Pohledy do méně i více vzdálenější historie ukazují, že lidé zde žijící byli vždy ochotni obětovat něco ze sebe pro dobro celku. Není tedy divu,

že právě v Blažovicích se společnými silami podařilo zrealizovat něco tak výjimečného, čím výstavba kostela je. Věřím, že toto dílo se stalo dalším tme- lícím prvkem společenství lidí, žijících v této obci. Schopnost vypořádat se se všemi těžkostmi, které stavbu provázely, svědčí o nadšení a o víře předků. Také o tom, že cítili silnou potřebu mít „své“ místo pro setkání s Bohem.

Když jsem měla v loňském roce možnost zúčastnit se i s tatínkem oslav osmdesátého výročí posvěcení kostela, načerpala jsem zde dojmy, které nejenom potvrdily to, co jsem již uvedla, ale také byly zdrojem dalšího poznání. Způsob, jak byla celá akce zorganizována, ukazuje na neobyčejnou obětavost všech, kteří se na přípravách podíleli. A také na to, že zde lidé mají

vztah ke svému kostelu, ke své obci a k sobě navzájem. Jen tak lze vysvětlit, že náročná realizace byla provedena dokonaleji, než by byla schopna učinit profesionální firma k tomu určená. Co však bylo během oslav nejvýraznější a dle mého názoru nejvíce definovalo jejich charakter, byla atmosféra vřelosti, uvolněnosti a laskavosti, o kterou se zasloužil každý ze zúčastněných a která zanechala nesmazatelný otisk v srdcích a v myslích oslavujících. A to je dle mého mínění a cítění nejkrásnější výsledek, pro který stálo za to podstoupit dlouhé a složité přípravy. Děkuji všem, kteří se na nich podíleli a přispěli ke krásnému prožitku.

*Hana Wohlgemuthová,
pracovnice Ústavního soudu*

Pan Alois Tužín se narodil dne 4. 5. 1934 v Blažovicích jako prostřední ze tří dětí blažovických rodáků - otce Karla Tužína a matky Marie Tužínové, rozené Benešové. Rodina bydlela v Nádražní ulici č. 225. Starší bratr Aloise Tužína - Karel Tužín - byl v roce 1953 za účast v protikomunistickém odboji zatčen a následně vězněn až do konce roku 1962. Alois Tužín se v roce 1962 oženil s Marií Grolichovou z Otmarova. Během tohoto roku se také odstěhoval i s manželkou, rodiči a sourozenci do Rajhradic. S manželkou poté postavili dům pro svoji rodinu v Brně-Tuřanech, kam se v roce 1969 přestěhovali a kde stále bydlí.

redakce

Oslava 80. výročí posvěcení blažovického kostela

V pátek 13. a v neděli 15. června loňského roku jsme si připomněli 80. výročí posvěcení blažovického kostela.

Již v pátek po mši svaté jsme v noční adoraci děkovali našim předkům, kteří v nelehké době kostel s pomocí Boží po-

stavili a chválili jsme Boha za všechna přijatá dobrodíní a milosti, které v tomto chrámě další generace přijaly a přijímají. K adoraci postupně přistupovali děti, ženy, muži a mládež. Před půlnocí celou adoraci zakončil otec Josef.

V neděli dopoledne pokračovaly oslavy slavnou mší svatou, které předsedal náš otec biskup Vojtěch. Po mši svaté proběhlo velmi příjemné neformální setkání s panem biskupem v přístavbě u kostela.

Odpolední program začal v kostele slavnostním požehnáním, které vedl brněnský děkan otec Václav Slouk. Potom následovalo milé vystoupení Pastýřské

*Květiny a malý dárek pro otce biskupa
od blažovických farníků na památku
80. výročí posvěcení našeho kostela*

kapely pod vedením Jany Bártkové a beseda o výstavbě kostela. V besedě paní Kalábová, paní Štěpánková a pan Kašpařík připomněli účastníkům řadu zajímavostí z období stavby kostela.

Příjemné odpoledne pokračovalo v okolí kostela občerstvením všech hostů. Volnou zábavu doprovázela kapela mladých Heaven. Kdo měl zájem, tak si mohl vystoupat do věže kostela a prohlédnout si z výšky hezké okolí Blažovic.

Povedenou tečkou za celou oslavou byl koncert Pavla Helana. Vtipnými texty svých písní a příjemným bezprostředním vystupováním vytvořil hned od začátku velmi příjemnou atmosféru, která vyvrcholila společným vystoupením s blažovickými dětmi.

Poděkování patří nejen těm, kteří se o průběh oslav zasloužili, ale hlavně těm, kteří svou účastí celou oslavu podpořili.

Tomáš Řičánek, foto Karel Štěpánek

Příjemné odpoledne pokračovalo v okolí kostela občerstvením

Putování

V uplynulém roce jsme na pěší pouti putovali k Panně Marii Sedmibolestné na Cvilín u Krnova. Prošli jsme Křtiny, Sloup, Protivanov, Náměšť na Hané, Litovel, Rudu u Rýmařova, Rešovské vodopády, Bruntál, Krnov a Cvilín. Našlapali jsme skoro 200 kilometrů.

Tato naše pouť byla na poděkování - za život, lásku, manželství, rodinu, děti, přátelství, ale také za slunce nad hlavou, zrní v klasech obilí, za maliny v lese, vůni heřmánku na polní cestě, za svěží vánek, který si pohrává se zpocenými vlasy, zpěv ptáků, vodu ve studánkách i potocích. Tuto krásu přírody začne člověk vnímat po několika dnech cesty, až ho opustí starosti moderního člověka – stres, shon, nedostatek času, útoky na city z televize, internetu...

Pozná, že není samozřejmé být zdravý, chodit bez bolesti, mít vždy po ruce nebo boku člověka, který mu rád pomůže – podá ruku v blátě, aby neuklouzl, vytáhne láhev s pitím z batohu, aby se nemusel zastavovat při cestě, ošetří bolavé nohy, na které si bolestí nemůže stoupnout, uvaří teplou večeři. A co je nejdůležitější: zkušenost, že bez Boží pomoci ani ráno neotevře oči.

Takže Bohu díky za všechno a za všechno!

Renata Mazálková

Pouť na Cvilín

V roce 2014 se naši pěší poutníci vydali na poutní místo Cvilín u Krnova. Jako každý rok jsme se my méně zdatní vydali za nimi autobusem.

V sobotu 12. července jsme všichni spolu slavili mši svatou v poutním chrámu na Cvilíně. Po skončení mše svaté jsme uctili kopii obrazu Mat-

ky Boží Sedmibolestné a P. Sebastian Gruca OFMConv., nás pomazal zázračným olejem sv. Charbela (tento olej až do okamžiku jeho svatořečení vytékal z jeho těla). Na zpáteční cestě jsme se zastavili v Dolanech u Olomouce a prohlédli si ruiny starého kartuziánského kláštera.

Něco o historii poutního místa Cvilín a kartuziánského kláštera Dolany:

CVILÍN

Nad městem Krnovem, ve výšce 437m nad mořem, se majestátně tyčí dvouvěžový červenobílý barokní poutní kostel Povýšení svatého Kříže a Panny Marie Sedmibolestné.

Již ve 13. století zde byl uctíván mariánský obraz nebo soška na dřevěném sloupu. Obraz nechal v 16. století po nástupu luteránského knížecího rodu Hohenzollernů tehdejší vládce panství zničit, jako symbol konce katolictví na Krnovsku. Po Bílé hoře v době rekatolizace byl v roce 1635 vztyčen na posvátném místě velký dřevěný kříž. Samotná poutní tradice sahá do počátku 17. století. Iniciátorem byl tehdejší představený minoritského kláštera Cornelius Ottweiler, který vídával nad Cvilínem každou noc vycházet hvězdu jasnější než všechny ostatní a pozoroval podivnou moc vycházející z posvátného ticha, jež naplňovalo jeho nitro blahodárným klidem. V roce 1684 zde nechal postavit dřevěnou kapli zasvěcenou Povýšení sv. Kříže a Bolestné Panně Marii. Oblibu získal tento kostelík kvůli obrazu Matky Boží Cvi-

línské od Heinricha Teubera, ke kterému začaly přicházet stovky procesí. Zájemců bylo tolik, že se málokdy do nevelkého Božího stánku vešli.

V letech 1722 – 1728 byl proto na vrchu vedle původního dřevěného kostelíka vybudován kamenný mariánský kostel. V roce 1786 byl kostel z nařízení císaře Josefa II. uzavřen a určen ke zboření. Od zkázy ho zachránili čtyři krnovští měšťané, kteří ho vykoupili za 406 zlatých. Císařský výnos nedovolil, aby ho spravovali minorité, proto přešel do vlastnictví města Krnova a duchovní správu převzali diecézní kněží.

Ani pozdější poutní místo nebylo ušetřeno dalších pohrom. Značnou škodu

du nadělal 21. srpna 1865 požár. Shořela nejen střecha, ale také obě věže i se zvony. Ty se v žaru úplně roztavily. Věřící však okamžitě začali mezi sebou pořádat sbírky, a tak se kostel během dvou let podařilo opravit. V sedmdesátých letech 19. století bylo položeno 222 schodů vedoucích ke kostelu.

Řád minoritů získal kostel opět v roce 1942 výměnou za pozemky. Na jaře 1945, v době bojů druhé světové války, pronikla stropem do hlavní lodi letecká puma, prorazila dlažbu, dopadla až na dno krypty a zničila klenbu se vzácnými freskami i levou věž. Z iniciativy nového představeného kláštera minoritů byla tato barokní památka obnovena a v září 1947 opět vysvěcena.

V době komunismu byla činnost řádu minoritů násilně přerušena. O kostel se starali opět diecézní kněží, a to až do roku 1994, kdy byl poutní kostel předán zpět minoritskému řádu.

Podle www.kostelcvilin.cz

KARTUZIÁNSKÝ KLÁŠTER V DOLANECH

Roku 1386 byla zahájena výstavba kartuziánského kláštera „Vallis Josaphat“ na okraji vesnice Dolany u Olomouce. V roce 1388 sem přišli první kartuziáni. Slavnostní vysvěcení proběhlo roku 1409. V období husitských válek byl v únoru roku 1425 kartuziánský klášter dobyt a obsazen husity. Na podzim téhož roku byla dolanská kartouzka zbořena a kartuziáni se usadili v Olomouci. V období stavovského povstání - roku 1619 byl majetek olomouckých kartuziánů zkonfiskován, roku 1638 získali kartuziáni opět správu nad svým panstvím.

V roce 1642 byla ves Dolany vypálena švédskými vojáky a následně znovu obnovena. Na místě bývalé kartouzky nechal roku 1716 postavit převor olomoucké kartuzie kapli Povýšení sv. Kříže, která však byla později zrušena a roku 1800 rozebrána. Roku 1782 byl z verdiktu císaře Josefa II. definitivně zrušen olomoucký klášter kartuziánů a jeho panství včetně Dolan vloženo do zemských desek ve prospěch náboženského fondu a převzato do státní správy.

Vybráno z webu obce Dolany www.dolany-ol.cz

Marta Kalábová, foto archiv

Farní dovolená v Dolomitech

Dolomity - pohled na Monte Cristallo, foto L. Švábenský

V neděli 17. srpna 2014 se skupina blažovických, tvaroženských a dalších farníků vydala na společnou dovolenou do italských Dolomit. Naším cílem byla malá vesnička Vigo di Cadore, ležící asi 40 km východně od zimního střediska Cortina d'Ampezzo.

Někteří tuto oblast navštívili již předchozí rok. Tentokrát jsme se ale více přiblížili dolomitským masivům a také jsme se mohli těšit na komfortnější ubytování.

První večer jsme se všichni sešli ve velké jídelně. Navzájem jsme se představili a rozdělili služby v kuchyni. Také se už začalo debatovat o tom, kam kdo druhý den vyrazí na túru. Tyto diskuze se pak staly žhavým tématem každého večera. Horečnatě jsme nad mapami diskutovali o tom, kam se podívat, kudy se vydat, aby pak někteří z nás druhý den bezradně stáli ve dveřích s otázkou, kam se vlastně půjde. Ale není se čemu divit. Krásných a zajímavých míst je v Dolomitech spousta.

Nakonec jsme vždy vyrazili na různá místa v menších skupinkách, což mělo své výhody. Každý si vybral trasu dle svých možností a schopností. Mnozí chodili pěšky po běžných turistických cestách, případně se vyvezli lanovkou na hřeben, ještě zdatnější pak zdolávali jištěné cesty – via ferraty. Večer jsme si pak zážitky a zkušenosti vyměňovali a plánovali na další den.

Snad nikdo z nás nevynechal nejznámější dominantu Dolomit, kam denně zavítají stovky lidí, Tre Cime (Tři Věže/Zuby). Je to takový turistický Václavák. Někteří se rozhodli zdolat i nejvyšší horu Marmoladu. Líbila se nám ale i malebná italská městečka jako třeba Pieve di Ca-

dore, kde se narodil slavný malíř Tizian.

Kromě krásné přírody a parádních výhledů je však tato část Dolomit také smutnou připomínkou velkých útrap. Probíhaly zde totiž boje 1. světové války. Na řadě míst jsme tak nacházeli pozůstatky různých opevnění, zákopů, střílen či chodeb. Samozřejmě jsme přemýšleli nad tím, jaké útrapy museli zažívat vojáci v nelehkých vysokohorských podmínkách. Jak bylo asi těžké vytáhnout do více než dvou tisíc metrů zbraně, děla, munici, zásoby a další věci. Jak museli být opatrní při pohybu v náročném terénu ve skalách a jak museli trpět zimou v dešti, větru a sněhu bez pořádného vybavení. Mnoho vojáků (i Čechů) zde položilo své životy. Nejucelenější svědectví o tom podává hora Monte Piano, přes kterou vedla italsko-rakouská fronta, a obě linie zde byly jen několik desítek metrů od sebe. Na hoře Monte Tudaio, která byla hned za naší chatou, jsme si zase mohli prohlédnout pozůstatky rozsáhlé vojenské pevnosti.

Za celý týden jsme toho viděli a za-

žili mnoho. Rodiny s dětmi stihly i den u moře. Ale čas našeho odjezdu se rychle nachýlil, a tak jsme poslední společný večer strávili již tradičním udělováním medailí za různé výkony, kterých kdo dosáhl. Také to byl večer děkovný.

I my na tomto místě děkujeme Janě Haikerové za rezervaci chaty a komunikaci s panem domácím, panu faráři za veškerou organizaci a každodenní duchovní službu, kuchařkám Daně a Lídě za výborné a vydatné jídlo, protože s prázdnými žaludky by se nám po horách jen těžko chodilo. Zároveň děkujeme všem zúčastněným za milé společenství, panu domácímu za poskytnutí ubytování a pochvalu, že jsme byli tichá společnost (samozřejmě pouze na italské poměry), vám všem, kteří jste nás provázeli ve svých modlitbách a konečně Pánu Bohu za ochranu, milosrdné počasí a šťastný návrat domů.

Na shledanou na další dovolené, která se opět uskuteční v nádherných Dolomitech.

Martina Kousalová (Švábenská)

Foto: Pavel Kousal

Duchovní obnova za uzdravení s otcem Jamesem Manjackalem

Motto: "Hle, všechno tvořím nové"
(Zj 21,5)

Ve dnech 6. až 8. června 2014 se v Brně na Výstavišti konala pod záštitou brněnského děkana Mons. Th. Lic. Václava Slouka Duchovní obnova za uzdravení s otcem Jamesem Manjackalem. Byla to v roce 2014 jediná duchovní obnova s otcem Jamesem v České republice. Přítomno bylo několik tisíc lidí.

Kdo je otec James Manjackal?

Narodil se 18. dubna 1946 v Keralě v jižní Indii a na kněze byl vysvěcen 23. dubna 1973. Je členem řádu Kongregace misionářů sv. Františka Saleského (M. S. F. S.). Dříve byl univerzitním profesorem. Je autorem mnoha knih, básní a článků. Vykonával mnoho evangelizačních cest po více než 86 zemích celého světa, konal exercicie, pořádal konference, vedl bohoslužby s modlitbami za uzdravení a organizoval evangelizační semináře. Nyní pobývá v Mnichově a pokračuje v misijní činnosti mezi křesťany a nekřesťany v mnoha zemích Evropy. Mimořádná je jeho evangelizační služba v Perském zálivu při konverzi muslimů ke křesťanství. V prosinci 2012 v Bahrajnské poušti pokřtil 3 636 muslimů. Při odletu byl na letišti otrá-

ven kávou. Ochrlul, potácel se mezi životem a smrtí. Byla mu zjevena víze pekla, očištění a nebe. To vše sepsal v knize „Viděl jsem věčnost“. Tisíce lidí z celého světa se za něj modlilo, otec se z kómatu probíral a nyní pokračuje v evangelizaci, i když je ochrnutý a odkázaný na invalidní vozík.

Dar uzdravovat

Na duchovní obnově bylo přítomno kolem 50 kněží. Po celé tři dny od rána do večera se tvořily dlouhé fronty před asi dvaceti až třiceti zpovídacími kněžími. Součástí každodenního programu byly promluvy, modlitby za uzdravení skrze Ducha svatého a společné chvá-

ly. Někteří z účastníků pak vydávali svědectví o svém uzdravení, případně zlepšení nemoci, které se událo působením Ducha svatého při dřívějších setkáních s otcem Jamesem. Většina z nich byla lékařsky nevysvětlitelná. Pro mnoho účastníků bylo ještě důležitější vyléčení duchovní a duševní.

Protože se setkání konalo na Letnice, otec James udělil 25 kněžím dar Ducha svatého skrze vkládání rukou. Tito kněží pak vkládali ruce na každého ze zúčastněných a dar předávali dál. Mezi nimi byli i otec Jan Nekuda a otec Vianney. Byl to zážitek, na jaký se nezapomíná. Otec James předem říkal, co všechno se může při vkládání rukou stát. Tak například většina se potom blaženě usmívá, někteří mohou upadnout i do mdlob apod. A tak se také stalo. Každý přijal Ducha svatého jinak. Někteří padali jako hrušky (naštěstí za každým stál pořadatel, aby případného padajícího zachytil). Většina se blaženě „culila“. Také jsem cítila, že se „uculuji“, ale nemohla jsem si pomoci, nešlo to nijak zastavit. Zajímavé bylo, že tato „blažená“ nálada trvala ještě několik dnů. Tak nějak mě „nikdo nemohl rozházet...“ Totéž mi o sobě říkali i ostatní.

Marta Kalábová, foto archiv

Farní den ve Tvarožné

Na neděli 12. října 2014 připravila farnost Tvarožná farní den. Jak jsme jej prožili my – hosté z Blažovic?

Odpoledne bylo v kostele sv. Mikuláše svátostné požehnání. Hned potom následovalo také v kostele promítání fotografií z činnosti farnosti, kde si někteří připomněli, a my ostatní se dozvěděli, co všechno se ve farnosti Tvarožná dělo v loňském roce. Mne mezi jiným zaujala myšlenka a realizace nového kříže pobitého hřebíky. Potom se dění přesunulo na farní dvůr. Počasí bylo jako vymalované, napečeno a nachystáno, pohoštění bylo opravdu „na jedničku“. Na farním dvoře bylo pro pobavení účastníků připraveno více aktivit, např. muzika k poslechu, sportovní klání, grilování, nafukovací hrad pro děti, aj. Něco k pobavení jsme přidali i my z Blažovic. Připravily jsme vystoupení country tanců, které jsme nejen předvedly, ale mohli se k nám přidat i ostatní a některé tance si s námi zatancovat, což mnozí opravdu přijali – prostě všude vládla příjemná atmosféra společenství.

Všem se nám tam velice líbilo. Pro vytváření a utužení přátelských sousedských vztahů je takový farní den velice dobrá příležitost.

Marie Daňková, foto archiv tvaroženské farnosti

Farní dům v Blažovicích

Demolujeme...

Po zdlouhavých diskuzích, co budeme dělat s domem č. 236, jsme přistoupili k činům. Bylo rozhodnuto dům zbourat a postavit nový.

Prvně jsme začali ve dvoře, kde bylo nutné vykácet vzrostlé bezové keře. Od měsíce října se každou sobotu dopoledne scházejí farníci a vyklízejí samotný dům. Na půdě bylo velké množství staré slámy, která byla spálena. V současné době je dům bezmála již vyklizen a začínáme s demolicí ve dvorní části.

Tímto bych chtěl poděkovat všem, kteří se na pracích podílejí. Děk patří také ochotným ženám, které vždy zajistí dobré občerstvení.

František Paulík

... postavíme

V loňském roce jsme společně rozhodli, že půjdeme cestou novostavby farního domu. Vznikl realizační tým v tomto složení: Vladimír Kuklínek, František Paulík, Ondřej Švábenský, Lukáš Kaláb a Marie Lhotská. Na podzim začalo vyklízení a příprava na de-

Foto: Pavel Paták

molici domu č. p. 236, na jehož místě nový farní dům vyroste.

V těchto dnech, kdy se sbírají články do Poutníka, dáváme dohromady vnitřní dispozici farního domu. Od 9. do 23. listopadu jste se mohli písemně vyjádřit k původním plánům. Na základě vašich námětů, proběhla v úterý 13. 1. veřejná diskuze. Závěry visí na farních stránkách a bylo možné se k nim do 1. února vyjádřit elektronicky. Výsledek bude předán panu architektovi k zapracování. Zatím (18. 1.) se nám jeví, že pro farnost potřebujeme: sál s kuchyní, učebnu náboženství, zkušebnu pro

kapelu, kancelář, bezbariérové WC.

Čeká nás tedy demolice a novostavba. Děkuji všem, kteří chodíte na brigády nebo se jakýmkoli jiným způsobem podílíte na budování farního domu nebo na životě farnosti.

Postavit dům je dřina, ale vytvořit živou farnost je mnohem těžší a záleží na každém z nás. Každá generace i každý osobně znovu a znovu volí, zda jít cestou evangelia nebo ne. Ponese-li evangelium dál, nejen k našim dětem, ale i k dalším lidem, kteří Krista neznají, farnost poroste.

Otec Josef Rybecký

Jak se dostal betlém z Ústí nad Orlicí do Blažovic

Velkou zálibou mého strýce Bohumila Kováře, který u nás dožíval se svojí ženou poslední roky života, bylo betlémářství. Betlém, který byl letos o Vánocích v blažovickém kostele, vznikl mnoho let. Strýc sbíral postavičky od útlého mládí. Později vykupoval jednotlivé figurky, „dálíny“ a „lančofty“ od různých lidí a sběratelů, některé dostal darem. Za pozornost stojí, že přestože jsou některé figurky přes sto let staré, zachovaly si svou původní barvu. Množství shromážděných figur umožňuje stavět betlém v délce až 4 m a hloubce 1,5 m. V blažovickém kostele je z tohoto betléma postaveno „pouze“ 2,5 m o hloubce 0,75 m.

Strýc tento betlém rád v adventním čase skládal. Když byl mladý, jeho bet-

lém míval více než 3 m, ve stáří stavěl jenom malou část. O Vánocích k němu chodili nejen jeho přátelé, ale každý kdo chtěl shlédnout tuto vánoční krásu. Přáním našeho strýce bylo složit tento betlém a vystavit ho v našem kostele pro radost lidem.

Tak jsme v loňském roce za pomoci celé rodiny začali plnit jeho přání. V lese jsme nasbírali a nasušili mech, nachystali dřevěnou konstrukci, vyrobili kometu, přetiskli na plátno ozdobný lem betléma a betlém osvětlili. Do připraveného základu jsme začali skládat krajinu, postavičky a ovečky. A tak po týdnech práce jsme sestavili betlém, který jsme před Štědrým dnem umístili v blažovickém kostele.

Zita Štefková

Ještě něco o betlémech v Ústí nad Orlicí

Počátek malování a stavění betlémů bychom mohli v ústeckých domácnostech hledat již v 18. století, zejména v době osvětských reforem, kdy profesionální malíři a pozlacovači ztráceli zakázky pro církevní objekty a snažili se svoji sociální situaci vylepšit malováním betlémových jeslíček. Vedle nich tvořili i lidoví malíři z řad tkalců, ševců, pekařů, kovářů, také sametář a učitel. Přestože malba ústeckých betlémů vyvrcholila ke konci 19. století, dodnes zcela nezanikla a má své pokračovatele.

Většina z dvaatřiceti dosud zná-

mých malířů betlémů (orlicko-ústeckého kraje) používala k malbě barvy kvašové nebo klišové. Prášková barva se třela s klišovou vodou hladkým oválným křemenem (běhounem) na třecím kameni, který byl sice slabý a lehký, ale velmi tvrdý. Utřená barva, připravená k malbě, se dávala do misek škeble rybníčné. Figurky i ostatní součásti ústeckého betléma bývaly malovány na bílý papír nalepený na papír tužší, zpravidla lepenku. Nejstarší figurky jsou však někdy slepeny i z několika vrstev slabšího papíru, např. notového, vytrhaných listů z knih, novin apod. Figurky i ostatní součásti betléma mají

na zadní straně nalepené ručně vyřezávané dřívko, jehož špičatým koncem se zapichují do podkladu betléma, dnes již vzácného betlemářského mechu. Ojedinelou zvláštností ústeckého betléma je tzv. „dálina“ neboli krajina s oblohou, která je umístěna v pozadí nahoře, po celé délce betléma v šíři asi 30 cm. Před ní se staví, tzv. „lančofty“ nebo také „lančafy“, což byly rovněž pruhy krajiny, s vystříhanými obrysy horizontu, malované bez oblohy a v jasnějších barvách, na rozdíl od jakoby zamlžené „dáliny“.

Oblečení figur ani znázorněné krajiny nejsou dokumentujícím obrazem

domova a okolí malíře, nýbrž výplodem jeho fantazie, která je inspirována domácím prostředím, i malbami předchozích malířů.

Nejbližší jesličkám byli stavěni „darovníci“ nebo také „klekači“ a za nimi „podavači“, neboť předávali přinesený dar jezulátku. „Smečkači“ byl třetí okruh darovníků, kteří teprve smečkali pokrývky hlavy. Mezi rozmanitými dary, které darovníci nesli v rukách, na zádech nebo vezli na trakařích, nikdy nechyběly vánočky.

Text a foto Pavel Štefka

Pobožnost u kaple Mitrovských

Dne 7. září 2014 se opět po roce konalo za hojné účasti setkání u kapličky Mitrovských v Horákově. K pobožnosti již tradičně přispívala hudebním doprovodem Blažovická tlupa. Tentokrát jsme si připomínali Svatbu v Káni Galilejské. To nám napověděla i vstupní píseň od Pavla Helana Svatba, která je napsána na motivy právě tohoto evangelia.

Před kaplí na zemi byly vystaveny „symboly“ svatby - víno, cukroví, ovoce a květiny. Při čtení jsme slyšeli o tom velkém zázraku, který Kristus pro svou matku a hlavně pro nás učinil.

Mohli jsme se pak společně nad tímto úryvkem z Písma zamyslet.

Po závěrečném požehnání jsme i my mohli „ochutnat svatební hostinu“, kterou byly vystavené předměty (až na ty květiny).

Daniela Bártková

Letos oslavíme 10 let od obnovení kapličky. Všechny vás srdečně zveme na tradiční pobožnost, která se bude konat 6. září 2015.

redakce, foto archiv

Misijní jarmark

Misijní jarmarky, misijní cukrování a jiné akce pro misie probíhají po celém světě a připojuje se stále více farností. Jsou pod záštitou Svatého otce Františka. Peníze jsou rozdělovány pro misijní oblasti podle potřeby. Tato pomoc je přijímána s opravdu velikou vděčností a je dobře využívána. Za všechny dárce jsou v těchto misijních diecézích každý den slouženy mše svaté a vedeny modlitby. Jak víte i naše farnost podporuje PMD (papežská misijní díla). Všechny peníze vybrané na misijních jarmarcích a z misijní pokladničky jsou odesílány právě tam. Také spolupracujeme s řádovými sestrami z Cyrilometodějské základní školy. Některé zboží např. svíčky, náušnice, náramky, kalendáře aj. jsou právě od nich. K nim na jarmark putuje zase to, co se neprodá u nás. Nové číslo Misijního zpravodaje

najdete v kostele u misijní pokladničky. Můžete si ho zapůjčit domů a pak zase vrátit. Dočtete se v něm, mimo jiné, které země PMD podporují, děkovné dopisy od obdarovaných, akce ve farnostech z naší republiky a jiné. Pokud se chcete dozvědět ještě víc, najdete si na internetu stránku www.missio.cz. Můžete se zde podívat i na misijní videa a filmové dokumenty.

Nakonec bych chtěla říci, že po každém misijním jarmarku se cítím nejvíce obdarovaná já. Ta spousta lidí z naší farnosti, která se snaží pomoci ať již v podobě darů věcných nebo finančních mě totiž naplňuje údivem, vděčností a radostí. Proto bych vám všem chtěla ze srdce poděkovat za tolik potřebnou pomoc, která je pro misijní oblasti velmi důležitá.

Zuzana Hrnčiarová

Misijní mešní intence

Co jsou mešní intence?

- v misiích sloužená mše sv. na Váš úmysl
- pomoc kněžím v misiích

Jak fungují?

- na jednu intenci zaplatit aspoň 250 Kč (složenky najdete u misijní pokladničky, v případě více intencí do zprávy pro příjemce napsat jejich počet)
- pak při mši svaté myslet na úmysl, za který jste intenci dali
- vaše peníze dostanou kněží v misiích, kteří odslouží mši svatou na dobrý úmysl dárce

Pro kněze v misiích jsou tyto intence často jediným příjmem, protože nemají žádný plat a žijí z darů dobrodinců. Navíc řeší problémy bíd, nemoci, hladu i pronásledování a z těchto darů pomáhají chudým. Pokud chcete poradit, obraťte se na mne.

Zuzana Hrnčiarová

Národní eucharistický kongres 2015

Prohloubení eucharistické úcty v naší zemi, oživení víry a lásky k Eucharistii. To jsou cíle Národního eucharistického kongresu, který v letošním roce vyhlásila Česká biskupská konference. Je to první eucharistický kongres v naší zemi od vzniku samostatné České republiky.

Kongres není jednorázovou akcí. Během šesti měsíců se na něj budeme ve farnostech a společenstvích připravovat. Na každý měsíc je vyhlášeno jedno téma. Leden: eucharistie a jednota, únor: eucharistie a společenství,

březen: eucharistie a solidarita, duben: eucharistie a evangelizace, květen: Maria a eucharistie, červen: slavení eucharistie. Přípravný tým vydal brožurku, kterou si lze stáhnout na internetových stránkách www.nek2015.cz, v které najdeme uvedení do tématu, homilie, adorace a katecheze. Jak přesně v naší farnosti přípravu prožijeme, ještě není rozhodnuto. Podrobnosti se však včas dozvíte v ohláškách a na farních stránkách.

Vrcholem přípravy ve farnostech bude slavnost Těla a Krve Páně na za-

čátku června. Samotný Kongres vyvrcholí 17. října v Brně. Na Zelném trhu bude sloužena mše svatá s následným eucharistickým průvodem, v centru Brna bude probíhat doprovodný program. Předcházet tomu bude Národní konference o eucharistii v prostorách brněnského Biskupského gymnázia.

Eucharistické kongresy se konají na různých úrovních. V roce 2016 se bude konat 51. Mezinárodní eucharistický kongres na Filipínách.

Pavel Paták

s využitím www.nek2015.cz

Rok rodiny

Organizace spojených národů vyhlásila rok 1994 Rokem rodiny. V roce 2014 jsme si tedy připomněli jeho 20. výročí.

Co k tomu věnovala naše Církev:

Česká biskupská konference vyhlásila rok 2014 Rokem rodiny. Záměrem biskupů bylo zaměřit v tomto roce pozornost na rodinu, která je dnes vystavena mnoha tlakům, které ji ohrožují. Ale zároveň je místem, kam chce Ježíš přinášet uzdravení a spásu.

Papež František svolal v roce 2013 na podzim roku 2014 mimořádnou a na rok 2015 řádnou synodu o rodině, která má pomoci „hlásat evangelium při současných výzvách týkajících se rodiny“ - rozuměj při současných krizích, tlacích a dalších problémech, které na rodiny doléhají.

Zaujal mne katechetický projev papeže Františka ke Svátku Svaté Rodiny, kde mimo jiné řekl:

„Hledíme-li na Svatou Rodinu, upoutává nás jednoduchost života,

který vedla v Nazaretu. Je to příklad, který velice prospívá našim rodinám a pomáhá jim stávat se stále více společenstvím lásky a smíření, kde se zakouší něha, vzájemná pomoc a vzájemné odpuštění. Připomeňme si tři klíčová slova pro pokojný a radostný život v rodině: „s dovolením“, „děkuji“, „promiň“.

Rodina, ve které se namísto neomalenosti žádá o dovolení, namísto sobeckého jednání se děkuje a ve které ten její člen, který zjistí, že učinil něco

nepěkného, umí požádat o odpuštění, taková rodina potom žije v pokoji a radosti. Pamatujme si tato tři slova“.

Tato papežova katecheze nám připomněla to, co jsme se „učili“ na Manželských setkáních v Kroměříži. S manželkou jsme se jich účastnili poprvé v roce 1997. Bylo to pro nás nové a velmi objevné, jak v problematikách jednání mezi manželi i uvnitř rodiny, tak i ve sféře duchovní.

Velmi dobře si pamatuji, že jsme se tehdy vrátili do sebe znovu zamilovaní – po 21 letech manželství. V Kroměříži jsme poznali společenství lidí, kteří se vzájemně sdílejí, podporují. V tom společenství účastníci absolvují 10 tematických přednášek, které přednášejí manželské páry. Pečlivě si je připravují s pomocí Boží a modlitby asi půl roku předem, zohledňují v nich vlastní životní zkušenosti s konkrétní problematikou a s Pánem Bohem.

Manželská setkání se vždy konají v prostředí, které má duchovní podporu, zejména každodenní slavení eucharistie, zpovědní či duchovní rozhovory, ale i biblickou katechezi.

Manželská setkání mají vždy hlavní týdenní letní kurs, a pak ještě dvě setkání podzimní a jarní obnovy pro reflexi zkušeností získaných na letním kurzu.

Další informace lze získat na internetu: www.setkani.org.

YMCA Setkání je občanským sdružením zaměřeným na obnovu, zlepšení a upevnění života v rodině jako základu

rozvoje jednotlivce i zdravé společnosti. Sdružení pořádá programy pro manžele, rodiče s dětmi, muže a ženy, mládež i celé rodiny.

Kromě Manželských setkání v Kroměříži existují i další kurzy Manželských setkání pořádané na jiných místech naší republiky. Známé jsou sdružení podporující upevňování rodin pořádáním podobných kurzů s duchovním rozměrem např. sdružení YMCA - Živá rodina, Schönstattské hnutí.

Myslíme si, že každá rodina se potřebuje sjednocovat a vzájemně posilovat. A právě shora uvedená sdružení rodinný a manželský život podporují jak pořádáním pravidelných kurzů tak i rodinných a dětských táborů a pobytů.

Karel a Marta Štěpánkovi

Moji drazí občané z Blažovic!

Váš duchovní otec Josef Rybecký mě požádal, abych napsala Vám blažovským nějaký řádek k roku zasvěceného života, myšlenku pro povzbuzení.

Řeholní život, povolání k zasvěcenému životu, je něco, co nelze pochopit jen rozumem. Jakoby člověk prožil něco podobného, co apoštolové na hoře Proměnění, a pak – podobně jako Petr – hledá, jak reagovat. A právě Petrova věta říká něco podstatného o životě zasvěceném Bohu: „Je dobře, že jsme tady.“ Opíšu teď kousek komentáře k Proměnění Páně z dokumentu Vita Consecrata: „Petrova slova jedinečně výmluvně vyjadřují absolutní charakter a vnitřní dynamiku povolání k zasvěcenému životu: „Jak krásné je přebývat s tebou, zcela se Ti odevzdat, k tobě jedinému směřovat celý svůj

život.“ Skutečně ten, kdo přijal dar tohoto společenství lásky s Kristem, je jakoby uchvácen jeho zář: On je totiž „nejkrásnější ze synů lidských“ (Ž 45,3), je Nesrovnatelný.“

Moje osobní zasvěcení Bohu začalo v roce 1946 ve Vyškově v kurzu vaření, který vedly sestry dominikánky. Tam jsem se rozhodla pro řeholní život – trvale, bez nějakých okolků. A svým rodičům velice děkuji za pochopení k mému rozhodnutí.

Jako sestra dominikánka jsem prožila přes třicet let v Kokorách u Přerova a dvacet let jsem sloužila v semináři v Litoměřicích. Nyní jsem už 12 let ve Střelcích u Brna v řádovém domě pro nemocné sestry.

Můj život byl vždy zaměřen na Boží záměry, nikdy jsem nepochybovala

o svém vyvolení a ráda pracovala tam, kam jsem z Boží vůle šla.

Zdraví Vás blažovická občanka Marie Benešová, nyní sestra M. Antonína, dominikánka ve Střelcích u Brna.

Foto archiv autorky

Velké ticho

Koncem roku 2013 dostaly naše farnosti téměř pod stromeček dárek v podobě kartuziána otce Romana. Když v lednu nabídli otcové Josef a Roman možnost shlédnout na tvaroženské faře film o životě kartuziánů „Velké ticho“, uvítali jsme to.

Na téměř tři hodiny jsme se ocitli v horském prostředí kartuziánského kláštera Grande Chartreuse v blízkosti Grenoble. Den za dnem, je-

den jako druhý, pevný řád, modlitby, dnes, před rokem, před staletími... Ticho, ticho, ticho... A jako obrovský a jediný rušivý element zaznívá jednou denně skřípavý zvuk vozíku rozvážejícího stravu do okének, která vedou do cel. A zase ticho, ticho, ticho... Kdepak mají noviny, rádio, televizi, internet? K ničemu je nepotřebují. „Kříž stojí, i když se svět kymácí,“ zní motto kartuziánské

řehole. „To není normální, to bych tedy nevydržel!“ Takové a podobné komentáře zaznívaly v následující debatě. A tehdy jsme si více než jindy uvědomili, jak úžasná je naše církev. Své místo v ní najdou všichni, kdo mají zájem. Od kartuziánů, trapistů, klarisek na straně jedné až po nás obyčejné lidi, s našimi chybami a nesvary na straně druhé.

Marta Kalábiová

Sekulární františkánský řád v Blažovicích

Co se u nás během roku událo

Třetí řád byl založen r. 1221 sv. Františkem z Assisi pro ty, kteří nemohli vstoupit do Prvního (mužského) či Druhého (ženského) řádu. Toto hnutí lidí žijících ve světě vešlo do historie pod názvem Třetí řád, nyní se nazývá Sekulární františkánský řád (SFR).

Hlavním úkolem každého z nás je snažit se žít podle evangelia a být platným tam, kde má být. Například v rodině, v obci, ve farnosti. Proto každý z nás koná to, co může a pro co má vlohy, například službu akolyty nebo lektora. Někdo zpívá ve sboru nebo vede modlitby a adorace, jiní uklízí, další pomáhají při přípravě pohoštění, dvě poutnice se účastnily pěší pouti...

Jako každý rok jsme se scházeli jednou za měsíc v přístavbě u kostela, abychom posílili společenství, dozvěděli se něco víc o svatém Františkovi, rozebrali evangelium. Duchovním asistentem našeho společenství je bratr Kapistrán. Nyní nás seznamuje s poselstvím papeže Františka pro zasvěcené osoby, protože to, co v něm píše, se vztahuje nejen na zasvěcené osoby, ale je platné pro všechny lidi.

Kromě pravidelných setkání jsou ještě další akce, kterých už se nezúčastníme všichni, ale jen ti, co zrovna mohou.

V únoru jsme shlédli na tvarožen-

ské faře film „Velké ticho“ o životě kartuziánů. V dubnu jsme se několika auty vypravili do Brna do kina Art na film „Poslední vrchol“, který pojednává o životě španělského kněze Pabla Domíngueze Prieta. Na podzim jsme navštívili ve Šlapanicích přednášky Moravskoslezské křesťanské akademie. První se týkala Františka Sušila, do jehož družiny patřil, jak zmínil i přednášející, také Šebestián Kubínek. Druhá přednáška byla o Karlu Habsburském. Zúčastnili jsme se také Duchovní obnovy s otcem Jamesem Manjackalem v Brně na Výstavišti.

Velký františkánský svátek Panny Marie andělské z Porciunkule (2. srpna) a svátek sv. Alžběty (17. listopadu) jsme oslavili u sester alžbětinek, které se řídí řeholí svatého Františka. Předvečer připomínky smrti sv. Františka a oslavy jeho přechodu z tohoto světa do nebeského království (3. října) zase v kostele kláštera klarisek v Soběšicích na slavné liturgii Tranzitus.

Víkend květné neděle jsme strávili v klášteře na Lomci u Vodňan. Kromě jiného nás P. Bohuslav Richter provedl kostelem a salesiánským střediskem Čtyři dvory v Českých Budějovicích. Kostel postavili v třicátých letech 20. století františkáni a později ho věnovali salesiánům.

Koncem července jsme pobývali ve starém františkánském klášteře

Hájek u Prahy. Toto starodávné poutní místo se pyšní zázračnou vodou a různými zázraky, pojícími se k nejstarší Loreť v Čechách, která je uvnitř kláštera. Po přepadení mužských klášterů zde byl do roku 1953 internační tábor pro řeholníky. Poté zde bylo vojenské skladiště. Po revoluci byl klášter vrácen františkánům. Ti jej v rámci možností, za přispění darů a dotací pomalu opravují. Hájek na vás zapůsobí svou nezaměnitelnou atmosférou. Poutě jsou obnoveny, lidé se pomalu do těchto míst vracejí.

Návštěva u františkánů v Brně-Husovicích

Pravidelné setkání našeho společenství v září se nekonalo v přístavbě, ale bratr Kapistrán nás pozval na husovickou faru. Samozřejmě, že jsme si prohlédli celou budovu. Přízemí využívá farnost, první patro slouží františkánům. V podkroví je nově vybudovaná kaple podle návrhu Milivoje Husáka a pokoje pro hosty. Také dvůr a zahrada jsou využívány pro různé akce. Překvapily nás úžasné původní (opravené) sklepní prostory, kde jsme strávili zbytek odpoledne. Nakonec jsme se nahore v kapli spolu s bratry pomodlili večerní chvály. Tam jsme naposledy viděli i otce Berarda, který nedávno umřel.

Marta Kalábová

Orelský tábor ve Veverské Bítýšce

Dne 2. srpna 2014 se spousta dětí z Blažovic vydala vlakem na Orelský tábor. Již ve vlaku jsme našli deník šíleného vědce, podle kterého táborníci zjistili, že vědec chce zničit svět. Bylo to jen na nás, záchrana celého světa. Po příjezdu do tábora ve Veverské Bítýšce, jsme našli stroj zkázy, který vytvořil vědec. Dozvěděli jsme se, že během několika dní musíme procestovat celý svět, a v každém kontinentu získat klíč k zastavení stroje a tím i záchraně světa.

První den po probuzení jsme vycestovali do Asie, kde žily dvě gejši. Ty nás naučili několik věcí a poradili nám,

Foto: Cibor Bártek

že klíč najdeme v Tibetu, kam jsme se posléze vydali a klíč úspěšně získali.

Druhý den jsme se vydali do Austrálie, kde bylo vše naopak. Ráno začalo táborákem, po obědě byl nástup, který bývá obvykle před obědem. Pomocí árií, které vymyslelo každé družstvo, jsme přivolali starého obyvatele Mau-
ra. Klíč jsme našli u mrtvého vězně.

Třetí den jsme letěli cestu letadlem do Ameriky. V letadle nás přepadli teroristé, ale všichni jsme přežili ve zdraví. Slavný americký hráč Erik Johnson nás naučil hru Gorka Morka. Zahráli jsme si Bitvu Severu proti Jihu a večer jsme si zatančili na karnevalu v Riu de Jane-

iru. I tady jsme klíč získali.

Čtvrtý den jsme se vydali na Antarktidu za tučňáky, kteří nám na Jižním pólu předali klíč poté, co jsme snědli všechen popcorn.

Pátý den jsme se ocitli v Africe, kterou nás provázeli dva černoši. Klíč jsme našli na hoře Kilimandžáro, po dlouhé a strastiplné cestě.

Šestý den jsme navštívili Evropu, kterou všichni dobře známe. Procestovali jsme Rusko, kde jsme kreslili mat-
rjošky. V Chorvatsku jsme se vykoupa-
li a opalovali, v Řecku jsme se naučili
dělat řecký salát. Nakonec jsme zjistili, kde najít poslední klíč a jaké dráty

na stroji přestřihnout. Stroj zkázy jsme zastavili, a proto jsme uspořádali táborák s vyhlášením výsledků a oslavou.

Celý tábor se skvěle vydařil, a i přes déšť a několik úrazů všichni přežili. Tímto bych ráda poděkovala našim skvělým kuchařkám za výbornou stravu, vedoucím za vymyšlení programu a dětem, které se zúčastnili. Již nyní mohu prozradit termín a místo letošního tábora. Bude to opět ve Veverské Bítýšce od 25. července do 1. srpna 2015. Bližší informace o táboře a fotografie z předchozích táborů najdete na webu: <http://taborblazovice.webnode.cz/>

Klára Dvořáková

Vzpomínka na koncert Pavla Helana

Zhruba před rokem jsem byl požádán pastorační radou (vlastně mně to zadala manželka), abych navrhl někoho na závěrečný koncert farního dne. Z několika návrhů vybrala pastorační rada tehdy ještě nepříliš známého písničkáře Pavla Helana.

Během jara, kdy jsme koncert domlouvali, začala jeho popularita prudce stoupat (hlavně díky účasti v prosincovém finále soutěže Československo má talent 2013). Dostal „titul“ vlídný písničkář, jeho píseň iBůh se stala hitem a kalendář koncertů se mu rychle zaplňoval.

Pavel je velmi aktivní autor a hudebník a spolupracuje s celou řadou muzikantů z celé republiky. Na koncert do Blažovic si přivezl dva výborné spoluhráče – Štěpána Švestku na vio-

loncello a Davida Sevcíka na perkuse. I když pro ně byl tento koncert jedním z mnoha, které v tom období hráli, na výkonu to rozhodně nebylo poznat. Jim vlastní energie a bezprostřednost se brzy promítla do velmi příjemné atmosféry večera. Jejich hudba (spolu se smyslem pro improvizaci a humor) završená vystoupením s blažovickými dětmi si nakonec vysloužila několik přídavků a potlesk ve stoje.

Protože se spolu dlouho známe, mohu potvrdit, že i dnes po mnoha měsících si na koncert u nás pamatuje i Pavel – a nejen pro atmosféru. Po koncertě se strhnul zájem o jeho CD, která však zapomněl doma. Proto pak musel chodit na poštu a odesílat balíčky na blažovické adresy...

Ctibor Bártek

Velikonoční koncert

Na Boží hod velikonoční pro vás připravujeme koncert. V první polovině zahrají mladí blažovičtí muzikanti a také Tereza Kalábová. Ve druhé zazní Missa brevis holandského skladatele Jacoba de Haana. Blažovický chrámový sbor doprovodí Komorní dechová harmonie Brno (13 hudebníků).

Zveme všechny, kdo mají chuť zazpívat si s orchestrem a posílit tak naše řady. Zkouší se v pondělí a ve středu v 18.00 hod. Přijďte zúročit své hřivny!

„Udeřte na buben ke cti Páně, zazpívejte Bohu s doprovodem cimbálů, zanoťte mu píseň novou, oslavujte a vzývejte jeho jméno.“ Jdt 16, 1

Jana Bártková a Slávek Černý

Živý růženec

Vždy první neděli v měsíci sedávám vzadu v kostele, abych členům Společenství živého růžence vyměnil kartičky. Každý se pak celý měsíc modlí denně „svůj“ desátek. Já se ve svém desátku modlím především za farnost a za našeho otce Josefa – tento úmysl doporučuji i ostatním. Při výměně desátků dostáváte od mnohých malý finanční příspěvek, což mi umožňuje nechat sloužit mše svaté za živé i zemřelé členy společenství živého růžence. Jedna z těchto

mši je vždy odsloužena v naší farnosti, ostatních 10 vloni odsloužil P. Jindřich Čoupek,

kteří působí v pohraničí na Znojensku. Posílám mu peníze, které on použije na opravu kostelů, které má na starosti. Členství v živém růženci má několik výhod: předně je důležité, že i během náročného dne si najdu alespoň pět minut na modlitbu;

velký význam má fakt, že se pomodlím spolu s ostatními farníky dva celé růžence; pravidelně jsou za nás slouženy mše svaté. V naší farnosti se nás modlí živý růženec celkem 44. Protože věkový průměr našich členů převyšuje 60 let, a jsou mezi námi jen 4 muži, chtěl bych pozvat do našich řad mladé a muže. Přijďte si nejbližší první neděli v měsíci pro jednu malou kartičku – modlitba růžence je setkání s milujícím Božím Synem skrze Pannu Marii!

Jaromír Faltýnek

Návštěva z Afriky

Dne 6. října 2014 přijeli do Blažovic Moses Muthaka se svým průvodcem a překladatelem Janem Pečivou. Moses cestoval celý týden po České republice a jeden večer strávil v naší obci. U sebe doma ho přivítala paní Ludmila Benešová a potom naše rodina.

Nejdříve chci napsat, kdo je Moses Muthaka (Mojžíš) a čím se zabývá: Mojžíš je rodilý Keňan z kmene Kikuyu. Pochází ze střední Keni z vesnice Gitugu. Má 9 sourozenců. Po studiích se rozhodl, že bude pomáhat chudým lidem žít důstojnější život.

Začal pracovat v Eastland Centru uprostřed slumu v Nairobi. Tam začalo docházet mnoho mladých, kteří se zde učili základy podnikání, práce na počítači a dalším znalostem. Díky tomu se mohou postarat sami o sebe a své rodiny, jakmile dospějí. Nutno připomenout, že je často od života v chudobě a bez práce dělí jen pár kroků. Mojžíš pomáhá nejen se vzděláváním těchto mladých, ale i s jejich duchovní formací a výchovou.

Mojžíš také začal procházet slumy a přímo pracovat s nejchudšími lidmi, formovat skupiny a centra, především pro mladé. V těchto centrech mohou důstojně žít a bydlet se střešou nad hlavou. Za pomoci sponzorů se daří budovat tato jednoduchá centra, často složená z několika malých plechových budov (jakýchsi buněk). Odsud pak mladí opět za pomoci sponzorů mohou chodit do školy.

Je to pro ně obrovský pokrok, protože dříve doslova přežívali na ulicích a přespávali například na smetišti mezi odpady. Ne každý je však dostatečně chytrý, aby chodil na střední školu. Mnoho lidí je manuálně zručných. Takovým Mojžíš shání kolo, motorku, či káru, aby se mohli žít přepravou zemědělských plodin od výrobců do obchodů. Odpovědné ženě místo peněz na jídlo koupí pár koz, které jí poskytnou živobytí. Snaží se pomáhat nejen od hladu, kterého je v Africe dost. Pomáhá lidem dorůst k tomu, aby byli schopni se sami o sebe postarat a užít se prací vlastních rukou.

(Převzato z <http://www.misiekena.org/moses/moses-muthaka>.)

Mojžíš se svým českým průvodcem navštívil nejprve paní Benešovou a pak naši rodinu. Byli u nás proto, že jeho průvodce již rok známe a původně plánovaná

navštěva ve Tvarožné na faře se nemohla uskutečnit. Návštěva Mojžíše byla pro nás velkou událostí: Mojžíš žije život zasvěcený Bohu a chudým chlapcům; trpělivě odpovídal anglicky na všechny naše zvědavé otázky; Mojžíš je veselý, srdečný a milý člověk, který nás svou návštěvou velmi obohatil. Jan Pečiva nejen překládal to, co jsme si v krátkém čase mohli s Mojžíšem říci, ale také nám ukázal fotografie ve svém notebooku. Mohli jsme si tak udělat představu o chudobě netažných lidí v Nairobi a také o tom, co pro ně Mojžíš dělá.

Cítil jsem potřebu odpovědět na tu velkou milost, že Mojžíš přišel právě k nám. Chtěl jsem seznámit s jeho činností v Africe další lidi a též jejich prostřednictvím pomoci Mojžíšovi v jeho úsilí.

Dostal jsem nápad nakoupit v Keni dřevěné figurky zvířat, které domorodci

vyřezávají, a tady je se ziskem prodat tak, aby Mojžíš mohl dostat finanční dar. Akce se podařila – z Nairobi dorazily objednané figurky z ebenu a ještě něco navíc. Všechny ty africké výrobky jsme prodali a mohli jsme Mojžíšovi poslat 11.100 Kč; menší polovina z této částky jsou pořizovací náklady na nákup výrobků (mnoho nakupujících zaplatilo vyšší částku, než jsme požadovali – za projevenou štědrost děkujeme!).

Mojžíš v e-mailu z Nairobi píše všem, kteří přispěli (volně přeloženo):

„Drahý dárcu,

díky za Tvou pomoc chudým chlapcům v Keni. Peníze budou použity na uhrazení školného a na nákup základních potřeb pro ně (jídlo, oblečení a školní potřeby). Informace v češtině najdeš na <http://www.misiekena.org>.

Děkuje Mojžíš“

Jaromír Faltýnek

Hospodaření farnosti v roce 2014

PŘÍJMY	Počáteční stav k 1. 1. 2014 (bankovní účty + pokladna)	3 100 214,18
	kostelní sbírky	539 027,00
	dary fyzických osob	30 000,00
	dotace od obce na údržbu věžních hodin	500,00
	nájemné a související paušální náhrady energií v tom T-MOBILE (70 340,- Kč), O2 CR (134 721,60 Kč), Jaroslav Ryšavý (15 800,- Kč)	220 861,60
	úroky	10 309,30
	příjmy ze vstupného - koncert P.Helán	9 600,00
	příspěvky na občerstvení (80 let kostela)	3 545,00
	příjmy celkem	813 842,90
VÝDAJE	výuka náboženství	13 158,00
	daně (srážková + z nemovitostí)	2 482,00
	opravy (oprava věže, údržba hodin, prohlídka kotle)	30 190,00
	odeslané sbírky a dary (včetně adopce na dálku)	162 694,00
	plyn	80 747,50
	elektřina	57 074,37
	bankovní poplatky	2 183,00
	květinová výzdoba	12 509,00
	vodné	450,00
	pomůcky do náboženství	5 452,00
	bohoslužebné	1 523,00
	mixážní pult, reprobedny (Heaven)	30 760,00
	akce 80 let kostela (koncert P.Helána, poplatek OSA, baner, občerstvení, dárek pro hosty aj.)	17 864,00
	farní dům - (projektová dokumentace, statické posouzení...)	36 520,00
	ostatní (poplatek děkanství, za webové stránky, Poutník, knihy aj.)	16 867,00
	výdaje celkem	470 473,87
Rozdíl příjmů a výdajů za rok 2014		343 369,03
Konečný zůstatek k 31.12. 2014		3 443 583,21

Sto let od vypuknutí I. světové války (kterou to ale neskončilo)

První světová válka se nepotkala s naší obcí, ale s našimi dědy, kteří v nejlepších letech bojovali za Rakousko-Uhersko daleko od domova.

O bojích „na Piávě“ mně vyprávěl náš soused Václav Štěpánek a dnes ještě vzpomíná jeho syn Pavel Štěpánek:

Bojovali proti sobě ve dne Češi a Itali, kteří se večer sešli, vyměňovali si cigarety a sdělovali si informace, jak přečkali boje. Jindy bojovali proti Čechům na rakouské straně čeští legionáři a ty ostřelovali Němci, kteří stáli za českou jednotkou. Když se chtěl soused vzdát italským „kamarádům“ protože měl velký hlad, odradili ho, protože měli stejný hlad. Rozhodl se tedy z bojů utéct s dvěma kamarády. Během cesty neobydleným terénem se jeden kamarád utopil a druhý zbláznil. Sám pokračoval dále, až se dozvěděl, že byl vyhlášen mír a tak postupně došel přes Vídeň až do Brna, kde se přihlásil u svého útvaru, protože v míru nebyl již považován za dezertéra.

Měl za sebou všechny zkušenosti s útrapami války v cizím prostředí, viděl zacházení se zajatci u německých jednotek a sám byl nejvíce ohrožen smrtícími bojovými plyny.

Když válka skončila, domníva-

li se všichni bláhově, že už musí být jen mír, ale přišla další světová válka, kterou jsme zažili i v obci, včetně přímého ohrožení i několika smrtelných zásahů. Já sám vzpomínám na bombu, která zasáhla nedaleký Mazálkův dům, a já jsem při výbuchu viděl oknem kuchyně, jak nad střechami létal různý materiál a nějaký pokřivený objekt, o kterém jsem se později dozvěděl, že to byla velká traversa. Druhá bomba, která se mě nějak dotýkala, zničila rodinný dům mé matky v Holubicích a zabila babičku. Pohřbu jsem se nemohl zúčastnit, protože probíhal za hloubkových náletů. Ještě jedné náletu jsem byl svědkem, když jsem s matkou jel s vozíkem na pole a u dráhy zastihl hloubkový nálet „kotlářů“, kteří na nádraží prostřelili lokomotivu vojenského vlaku. My jsme stačili pouze utéct

mezi poslední domy v Nové ulici, kde bylo ohrožení od přesně zaměřujících letců menší.

Že v obou válkách umírali nejen lidé, ale i koně, kteří byli nemilosrdně „rekvírováni“ sedlákům, se příliš nepřipomíná. Já vzpomínám na postřeleného koně, který se nějakou dobu potácel mezi našimi domy, než posel. Potom jsme doprovázeli dospělé, kteří mrtvého koně odtáhli a zakopali v opuštěném zákopu v poli za zahradami.

Po obou válkách vznikla řada památníků – připomínkou blažovických obětí jsou dvě pamětní desky v našem kostele. Vzpomeňte na ně modlitbou!

P.S. Po první světové válce to bylo zhruba 20 let naděje, že má Evropa před sebou trvalý mír, ale naděje dále nevydržela. Nám starším vydržela stejná naděje zatím 70 let, ale pokoje na Zemi nepřibývá – spíše naopak. Není-li pokoj ve světě, budou naše evropské naděje málo co platné, jestliže nevyvineme snahu jak udržovat mír a přátelství všech se všemi a zmírňovat alespoň následky konfliktů, o kterých se domníváme, že se nás netýkají.

Jan Kašpařík

Třídenní ministrantský výlet

V minulém roce jsme se my ministranti i s naším otcem Josefem vydali o jarních prázdninách navštívit našeho bývalého otce Jana Nekudu do Náměště nad Oslavou.

Poté, co jsme přijeli, nás otec Nekuda přivítal a ubytoval na faře. První den jsme zprvu hráli hry a pomáhali s úklidem na zahradě. Dokonce jsme si udělali i táborák, a i když sněžilo, tak jsme si opékali špekáčky. Ještě téhož dne vymyslel otec Josef trasu na celodenní, asi dvacetikilometrový výlet po okolí Náměště. Druhý den jsme vyrazili brzo ráno hned po snídani. Po pár kilometrech jsme začali tušit, že to asi nebude jen tak, protože trasa, po které jsme šli, byla opravdu náročná. I přes všechny nástrahy v podobě polních cest, převýšení, nepříznivého počasí a hlavně rychlému tempu našeho otce Josefa, jsme v pořádku došli zpět do Náměště. Poslední den jsme zakončili mší svatou a po obědě jsme jeli zpět domů. Moc se nám v Náměšti líbilo, jen jsme litovali, že na nás neměl otec Nekuda více času.

Filip Hrnčiar

Schola

Při našem kostele byla v září loňského roku založena nová schola. Schola se zabývá liturgickými zpěvy jako jsou ordinária a žalmy, dále vánočními i rytmickými písněmi.

Do scholy chodí osm děvčat. Spolupráce s nimi je výborná. Od září letošního roku bychom rádi přijali ještě asi pět dalších zpěváčků z letošních prvňáček (v té době tedy druháků – pozn. red.). Věřím, že se nám spolupráce bude nadále dařit.

Česlav Černý